

ÚTON, HAZAFELÉ

Pecznyík Pál

Hosszú földi életemből, már csak kevés van nekem,
nemsokára, színről – színre láthatlak meg, Istenem!
Kilencvenhez közeledve, megkérdezheted Uram,
mit hagyok majd utókorra, ha elfogy életutam?
Mert nekem is meg kell állnom, ítélő Bírám előtt,
nem fordítottam-e rosszra, rám bízott munkát, időt!
Verseimmel, vezettem-e hozzád, csak egy lelket is?
Verseim közt volt-e rózsza, vagy csak szív sebző tövis?
Pedig versek írására, Tőled kapok ihletet,
elvárod, hogy szív-hárfámon, versek Rólad zengjenek!

Fáj, hogy huszonhárom évig, nélküled jártam utam,
és az alatt, olyan sokszor bántottalak, hú Uram!
Voltak hosszú sovány évek, kenyértelen bús napok,
este, többször feküdtünk le éhen, kicsik és nagyok.
Megpróbáltál sokféleképp, de kegyelmeztél nekem,
nem adtál át a halálnak, mert szent célod van velem!

Immár több mint hatvan éve, új szívet adtál nekem,
széles útról, keskeny útra terelted az életem.
És az óta: szív-hárfámon, Néked zeng a vers, a dal,
verseimben hirdethetem, Jézusé a diadal!
Nem tudhatom: mikor dobban, utolsót fáradt szívem,
de utolsó dobbanásig, a Megváltást hirdetem!
Remélem: az utókor majd, jobban megért engemet,
hú Megváltóm – versek által – vezet Hozzád lelkeket!
Én leteszem lelkem sátrát, de versem mind, itt marad,
áldás lesz, ha hitet ébreszt, olvasókban Szent Fiad!

Pecznyík Pál
Celldömölk
2009. I. 22.